

й казалъ самата истина! Госпожа Обрие, госпожа Обрие!... Шарлота!... Шарлота...
Г-жа Обрие. Почакай—чувашъ ли какъ ужасно бучи морето?

Г-нъ Обрие. Море ли? Какво море! Тукъ нѣма море, Шарлота.

Г-жа Обрие. Пази ме, Октавъ,... Тѣй... Пригърни ме... По силно... Менъ ми е страшно... Ето на, — свѣтка се!... Пакъ! Пази ме, Октавъ!

Г-нъ Обрие. Тя бълнува за Октавъ... За Венеция... Хмъ!... Значи, вѣрно е било това, което тогава анонимно ми писаха... Чакай!... Лота... Моя Лота... нѣма вече буря... Морето утихна...

Г-жа Обрие. Иди си, Октавъ, да не те види нѣкой!... Менъ ми е страшно... Бѣгай!... Азъ го поставихъ въ елмазена люлчица... Тамъ доду... Бѣгай, то спи... Спи, ангелъ мой, спи...

Г-нъ Обрие. Зная Лота... И то спи, и морето заспа... Всичко е тихо, успокой се...

Г-жа Обрие. Тихо? Кжде се дѣнаха вълнитѣ?

Г-нъ Обрие. Блѣскаха се, блѣскаха о брѣга и обезсилени се разбиха, — и после, всичко утихна и заспа...

Г-жа Обрие. (Надвита отъ тежка душевна умора тя се унася въ сънъ съ полуотворени очи).

Г-нъ Обрие. (Стои нѣколко време и я гледа). Душевната умора надви... Хмъ, какво да се прави?... Вѣрно е било!... До тамъ значи, е отишла... За това тогава отлагаше идването си... Майчино щастие... Хмъ!... После нерви... Нерви... Хмъ... Хмъ... Ето ти женидба! Трѣбва да се отпътува тук-такси, а тамъ, въ Парижъ, ще видя... Тукъ тя не бива да узнае. (Гледа часовника си). Трѣбва... Тя тѣй викаше, че прислугата, възможно е да е чула всичко. Сега да се приготвимъ за пжтъ. (Търси въ джоба си). Мисля че имахъ амонякъ. Ето го. (Поднася ѝ).